



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **N. K. H.**, narozený dne X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
trvale bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2026, č. j. CPR-6080-3/ČJ-2026-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2026, č. j. CPR-6080-3/ČJ-2026-930310-V234, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 1. 2026, č. j. KRPU-205742-15/ČJ-2025-040026-SV, kterým bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobci uloženo správní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy Evropské unie a smluvní státy“), v délce 6 měsíců ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území států Evropské unie a smluvních států do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Zároveň bylo vysloveno, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Primární žalobní námitka žalobce spočívala v nepřiměřenosti opatření, s níž se žalovaná dle žalobce nedostatečně vypořádala. Žalobce pobýval neoprávněně na území ČR toliko 3 dny, a poté sám dobrovolně prostřednictvím právního zástupce sjednal termín na cizinecké policii a plně spolupracoval se správním orgánem. Žalobce má v domovském státu velké dluhy, které nebude schopen splácet a dle žalobce bylo na správních orgánech, aby obstaraly závazné stanovisko pro možnost vycestování právě z důvodu dluhů v domovském státě a obav o život kvůli lichvářům.
3. Právě v nedostatečném vypořádání nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí shledává žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Má za to, že napadené rozhodnutí postrádá zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce. Žalobce poukázal na to, že na území ČR nepáchal žádnou trestnou činnost, na území ČR pobýval nelegálně pouhé 3 dny.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, přičemž měla za to, že z nich je zcela zřejmé, že v průběhu řízení nedošlo k pochybení, které by způsobovalo jeho nezákonnost.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tím výslovně souhlasila a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí s ohledem na krátkou dobu neoprávněného pobytu žalobce na území ČR. Tuto námitku neshledal soud důvodnou.
8. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí toliko blanketní odvolání, které nedoplnil ani na výzvu správního orgánu prvního stupně. Přiměřeností rozhodnutí se tudíž podrobně zabýval především správní orgán prvního stupně, a to na str. 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí. Uvedl, že byla v daném případě zohledněna závažnost a druh protiprávního jednání, kdy účastník řízení pobýval na území ČR 10 dní (k tomuto údaji soud doplňuje, že žalobce sice v žalobě tvrdí, že pobýval neoprávněně na území ČR toliko 3 dny, avšak ve své výpovědi sdělil, že přicestoval na území ČR začátkem listopadu 2025, a protože neuvedl konkrétní datum, vycházel správní orgán prvního stupně ze zjištění, že na území ČR žalobce vstoupil dne 1. 11. 2025, přičemž na pracoviště odboru cizinecké policie se dostavil dne 10. 11. 2025); byl si vědom svého neoprávněného pobytu (uvedl, že čeká na povolení k pobytu v Maďarsku); dále že žalobce nemá na území ČR ani jinde na území členských států Evropské unie a smluvních států žádné rodinné vazby, celá jeho rodina (rodiče, manželka a 4 sourozenci) žijí ve Vietnamu, neovládá český jazyk a celkový pobyt (tedy včetně pobytu v Maďarsku) na území států EU není dlouhý. K obecné odvolací námitce pak žalovaná uvedla, že shledává prvostupňové rozhodnutí přiměřeným.
9. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že: *„z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci“* (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě, jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažovala a proč neakceptovala jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.
10. Krom toho, že se správní orgány zabývaly přiměřeností rozhodnutí dostatečně a nezatížily tak svá rozhodnutí nepřezkoumatelností, dospěl soud k závěru, že jejich úvahy a závěry jsou ohledně této otázky správné, neboť i soud se ztotožňuje se správními orgány obou stupňů, že v posuzovaném případě není důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce se dne 10. 11. 2025 dostavil na pracoviště správního orgánu prvního stupně, přičemž kontrolou jeho cestovního pasu bylo zjištěno, že

žalobci bylo uděleno vízum vydané Maďarskem od 14. 4. 2025 do 1. 7. 2025 s dobou pobytu 30 dnů, přičemž první vstup na území členských států je datováno dnem 8. 5. 2025. Jiné oprávnění žalobce k pobytu na území ČR nebylo zjištěno. Téhož dne zahájil správní orgán prvního stupně správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce a žalobce byl předvolán k výsledku na 10. 12. 2025. Žalobce byl vyslechnut za přítomnosti ustanoveného tlumočníka. Do protokolu uvedl, že do Maďarska přicestoval z Vietnamu letecky v květnu 2025 za účelem zaměstnání (svářeč), žádnou práci nevykonával, protože neměl povolení k pobytu. Letenku a vízum zajišťovala agentura, přičemž žalobce tyto služby zaplatil z půjčky v přepočtu ve výši cca 15 000 USD. Na území ČR přicestoval autem, neboť se doslechl, že v Praze může sehnat práci. Někdo z vietnamské komunity mu také řekl, že za účelem legalizace pobytu se musí přihlásit. Žalobce tedy věděl, že pobývá na území ČR neoprávněně. Žalobce dále uvedl, že nemá na území ČR ani v jiných členských státech EU žádné rodinné vazby; ve Vietnamu má rodiče, manželku a 4 sourozence, majetek ve Vietnamu nemá, žil u rodičů. Nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území ČR, nemluví vůbec česky a není integrován do společnosti; jeho zdravotní stav je dobrý. Jedinou překážku v návratu do Vietnamu vidí v tom, že tam má dluhy, které potřebuje splácet, zatím nemá informaci o tom, že by po něm lichváři „šli“. Žalobce uvedl, že se obává mučení ze strany lichvářů, dále sdělil, že není ve Vietnamu podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu, že tam není držen v otroctví nebo nevolnictví, že mu nehrozí výkon nucených nebo povinných prací ani to, že by tam byl zbaven svobody, že je mu tam zaručeno právo na osobní bezpečnost, na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces a má možnost, aby jeho záležitosti byly projednány řádným, nezávislým a nestranným soudem. Za těchto okolností žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že nebylo nutné v posuzované věci vyžadovat stanovisko Ministerstva vnitra podle § 120a zákona o pobytu cizinců, neboť jde o správní vyhoštění dle § 120a odst. 2 písm. d) téhož zákona a žalobce výslovně uvedl, že do státu původu může vycestovat. K tomu žalovaná odkázala na § 120a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V řízení před správním orgánem prvního stupně byl před vydáním prvostupňového rozhodnutí zástupce žalobce vyrozuměn o tom, že byly shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí a byla mu poskytnuta lhůta pro seznámení se s podklady, k podání vyjádření a označení důkazů. Této možnosti nebylo ze strany žalobce využito a správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, jímž žalobci uložil správní vyhoštění. Proti němu bylo podáno odvolání, o němž rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 14. 3. 2024, č. j. 3 Azs 33/2023-38, poukázal na to, že „*setrvale judikuje, že zákon o pobytu cizinců předpokládá vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tehdy, nastane-li některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, či ze dne 29. 11. 2017,*

č. j. 5 Azs 3/2017-29). Jestliže tedy správní orgány dospěly k závěru, že správní vyhoštění stěžovateli nezpůsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neměly možnost uvážení, zda zvolí postup spočívající ve správním vyhoštění nebo „pouze“ v uložení povinnosti opustit území“.

14. Stejně tak v nyní řešené věci byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění a toto rozhodnutí nemělo podle odůvodněných závěrů žalované nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života, tudíž správní orgány nemohly namísto správního vyhoštění uložit povinnost opustit území.
15. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců je v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, byly zohledněny relevantní skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, ani z rámce možné zákonné sazby, která činila až pět let. Je třeba zdůraznit, že žalobce v průběhu řízení netvrdil žádné skutečnosti, které by mohly odůvodnit závěr o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí správních orgánů do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce v ČR nemá žádné sociální, kulturní ani pracovní vazby, celou svoji rodinu (včetně manželky) má ve Vietnamu, nemluví ani částečně českým jazykem. Samotná skutečnost, že se v zemi původu zadlužil, aby mohl vycestovat na území členských států EU a není schopen svůj dluh uhradit, a proto se obává svých věřitelů, není vskutku skutečností, která by mohla být hodnocena z hlediska přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Rovněž krátká doba pobytu (bez ohledu na to, zda se jedná o žalobcem tvrzené 3 dny nebo správními orgány zjištěných 10 dnů) na území ČR není sama o sobě podstatným kritériem při posuzování přiměřenosti vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky proti prvostupňovému rozhodnutí a žalovaná v odvolacím řízení neshledala v postupu ani rozhodnutí prvostupňového správního orgánu žádné pochybení, pak ji nelze vytýkat, pokud po zhodnocení všech zjištěných skutečností dospěla k závěru, že rozhodnutí o vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Soud se s tímto závěrem žalované zcela ztotožňuje a námitku žalobce o nepřiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění shledal nedůvodnou.
16. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 29. dubna 2026

Mgr. Lenka Havlíčková v. r.
samosoudkyně